

สำเนา

○ คำสั่ง

(ด. ๒๑)

คำร้องที่ ๙๕/๒๕๔๗

คำสั่งที่ ๕๒๓/๒๕๔๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

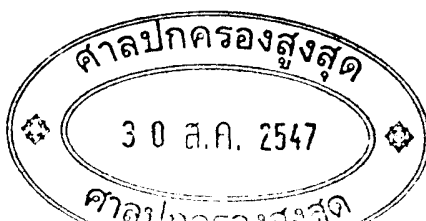
วันที่ ๓๐ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ระหว่าง { นายทรงชัย โสภณรัตน์ ผู้ฟ้องคดี
กรุงเทพมหานคร ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองอันเกิดจากการออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๙๔/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๑๖/๒๕๔๗ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองขอนแก่น)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมคำฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ห้องชุด เลขที่ ๕๙/๑๗ ชั้นที่ ๒ อาคารเลขที่ ๑ อาคารชุดรามาลีฟวิงเพลส และเป็นกรรมการควบคุมการจัดการนิติบุคคลอาคารชุด ซึ่งมีบริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด โดยนายสมยศ โสภณวรรณท์ เป็นผู้ได้รับอนุญาตให้ก่อสร้างและจดทะเบียนเป็นอาคารชุด ซึ่งอาคารชุดดังกล่าวมีสิบชั้น มีพื้นที่จอดรถ ๘๙๓ ตารางเมตร จอดรถได้ ๖๙ คัน ต่อมา

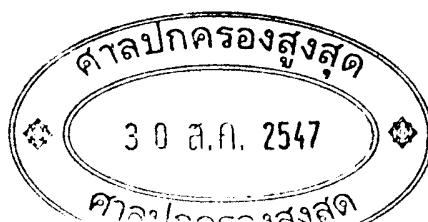
/วันที่ ...

วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๗๖/๒๕๓๖ และเลขที่ จ.๒๑/๒๕๓๖ อนุญาตให้บริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด ดัดแปลงอาคาร และก่อสร้างที่พักอาศัยโดยใช้พื้นที่จอดรถจำนวน ๑๐ คัน ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งอนุญาตทั้งสองฉบับไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากอาคารชุดเมื่อจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลถูกต้องตามกฎหมายแล้วผู้ที่มีอำนาจทำการแทนคือคณะกรรมการควบคุมการจัดการนิติบุคคล อาคารชุดไม่ใช่บริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด และตามระเบียบข้อบังคับกรุงเทพมหานคร กำหนดให้มีสัดส่วนของที่พักอาศัย ๒ ห้อง ต่อที่จอดรถ ๑ คัน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่ง อนุญาตให้ดัดแปลงอาคารทำให้จำนวนที่จอดรถลดลงไม่เป็นไปตามสัดส่วน และการอนุญาต ดัดแปลงอาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีรับฟังข้อเท็จจริงตามที่บริษัทฯ อ้างว่าดัดแปลงที่จอดรถ มาเป็นอาคารที่พักอาศัย (อาคารชุด) ทั้งที่ความจริงเป็นการดัดแปลงพื้นที่มาเป็นร้านค้า นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีออกใบอนุญาตโดยพิจารณาจากสำเนาโฉนดที่ดินเดิมก่อนการนำไป จดทะเบียนเป็นอาคารชุด โดยไม่ได้ตรวจสอบว่าโฉนดที่ดินนั้นอยู่ในการเก็บรักษาของ พนักงานที่ดินตั้งแต่ที่มีการจดทะเบียนอาคารชุด และที่ดินดังกล่าวได้เป็นทรัพย์สิน ส่วนกลางแล้ว รวมทั้งจะต้องจดแจ้งในสารบัญโฉนดที่ดินว่าที่ดินนั้นอยู่ภายใต้บังคับ แห่งพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งหลักฐานที่บริษัทฯ ต้องนำมายื่นประกอบ คำขออนุญาตดัดแปลงจะต้องเป็นหนังสือกรรมสิทธิ์ห้องชุด เลขที่ ๕๙/๑ เลขที่ ๕๙/๒ และเลขที่ ๕๙/๓ ไปแสดง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกใบอนุญาตโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนไม่มีที่จอดรถ และต้องเสียค่าเช่าสถานที่ของบุคคลอื่น เพื่อใช้เป็นที่พักจอดรถ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้นำเรื่องไปร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์แล้ว และต่อมาคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์วินิจฉัยว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นกรุงเทพมหานคร ออกใบอนุญาตก่อสร้างอาคารเลขที่ ๑๒๗๖/๒๕๓๖ และใบอนุญาตดัดแปลงที่จอดรถ เลขที่ จ.๒๑/๒๕๓๖ โดยไม่ถูกต้องตามกฎหมาย (คำวินิจฉัยคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ที่ ๒๒/๒๕๔๑)

จึงขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๗๖/๒๕๓๖ และเลขที่ จ.๒๑/๒๕๓๖ ฉบับลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

/๓. ให้บริษัท ...

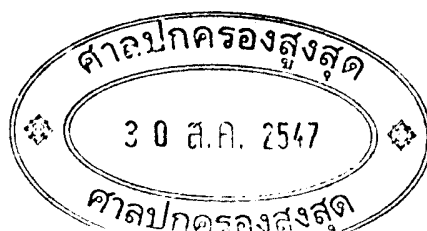
๓. ให้บริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด รื้อห้องที่ทำเป็นร้านค้าจำนวน ๖ ห้อง และจัดสร้างเป็นที่จอดรถดั้งเดิม

๔. ห้ามบริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด และนายสมยศไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวหรือดำรงตำแหน่งใดๆ ในนิติบุคคลอาคารชุดรามาลีฟวิงเพลส

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ฟ้องคดีออกใบอนุญาตให้บริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด ทำการตัดแปลงที่จอดรถและก่อสร้างอาคารที่พักอาศัยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีในกรณีนี้คือการที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกรุงเทพมหานครออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๗๖/๒๕๓๖ และเลขที่ จ.๒๑/๒๕๓๖ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลใช้บังคับ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การออกใบอนุญาตดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการละเมิดสิทธิของตน ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะต้องใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีในขณะนั้น หรือร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีเลือกที่จะใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ และต่อมาได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์แล้วตามหนังสือคณะกรรมการกฤษฎีกา ลงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๑ หากผู้ฟ้องคดีไม่เห็นด้วยหรือเห็นว่าการดำเนินการตามคำวินิจฉัยร้องทุกข์ไม่สามารถแก้ไขเยียวยาความเดือดร้อนของตนได้ ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะใช้สิทธิฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมได้ภายในอายุความหนึ่งปีนับแต่วันที่ทราบเหตุละเมิดตามกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ผู้ฟ้องคดีมิได้ดำเนินการดังกล่าว ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

สำหรับประเด็นที่สอง บริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด ได้ยื่นคำขอใบอนุญาตตัดแปลงที่จอดรถและก่อสร้างอาคารที่พักอาศัยเป็นร้านค้าโดยไม่มีอำนาจ จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้บริษัท รื้อร้านค้าและจัดสร้างเป็นที่จอดรถดั้งเดิม และห้ามบริษัท และนายสมยศไม่ให้เข้ามายุ่งเกี่ยวหรือดำรงตำแหน่งใดๆ ในนิติบุคคลอาคารชุด เห็นว่าเป็นคดีพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดีกับบริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด กรณีเจ้าของร่วมกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดในฐานะเอกชนต่อเอกชน ซึ่งผู้ฟ้องคดี

/จะต้องใช้...

จะต้องใช้สิทธิเรียกร้องบังคับกันเองในทางแพ่ง คดีไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาโดยเห็นว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีในกรณีนี้คือ การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นกรุงเทพมหานคร ออกใบอนุญาตเลขที่ ๑๒๗๖/๒๕๓๖ และเลขที่ จ.๒๑/๒๕๓๖ ลงวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มีผลบังคับใช้ หากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการออกใบอนุญาตดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรม หรือร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ซึ่งผู้ฟ้องคดีไม่ใช่สิทธิฟ้องคดีต่อศาลยุติธรรมแต่ใช้สิทธิร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ ความเดือดร้อนเสียหายของผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับการแก้ไขหรือเยียวยา ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น การที่ศาลได้ยกอายุความตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตัดสิทธิของผู้ฟ้องคดี ทั้งที่คดีนี้เป็นคดีปกครอง กล่าวคือเป็นกรณีที่หน่วยงานของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบขั้นตอนหรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้ กฎหมายที่จะยกมาปรับในคดีคือพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งผู้ยื่นขออนุญาตจะต้องเป็นคณะกรรมการควบคุมการจัดการนิติบุคคลของอาคารชุดราชมาลีพวิงเพลส และต้องมีโฉนดที่ดินแนบพร้อมคำขออนุญาตด้วย แต่ผู้ยื่นคำขอในคดีนี้ไม่ใช่คณะกรรมการดังกล่าวและไม่มีโฉนดแนบมาพร้อมคำขออนุญาต จึงไม่ใช่กรณีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) หรือ (๔) ดังนั้นจึงไม่อยู่ในบังคับตามมาตรา ๕๑ และการนำอายุความตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ มาใช้ย้อนหลังเพื่อเป็นการตัดสิทธิและลงโทษผู้ฟ้องคดีขัดกับหลักการแปลและการใช้กฎหมาย นอกจากนี้ การฟ้องคดีนี้เป็นการฟ้องเพื่อประโยชน์ส่วนรวมตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ กล่าวคือบุคคลทุกคนที่อาศัยในอาคารชุดที่ได้รับความเสียหายจากการออกคำสั่งที่ขัดต่อกฎหมายโดยชัดแจ้งของหน่วยงานของรัฐ

/ขอให้ศาล...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น และมีคำสั่งรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า คดีมีประเด็นที่ศาลต้องวินิจฉัย ดังนี้

๑. คดีนี้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองที่จะรับคำฟ้องไว้พิจารณาหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า กรุงเทพมหานครออกคำสั่งอนุญาตให้ก่อสร้างและดัดแปลงอาคารชุด โดยใช้พื้นที่จอดรถไปก่อสร้างร้านค้าโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อน โดยไม่มีที่จอดรถและต้องเสียค่าเช่าสถานที่ของบุคคลอื่นเพื่อใช้เป็นี่จอดรถ จึงขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ ซึ่งเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงอยู่ในอำนาจศาลปกครองที่จะรับไว้พิจารณา

๒. ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองหรือไม่ โดยที่มาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง หรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ข้อเท็จจริงปรากฏว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีอนุญาตให้มีการก่อสร้างและดัดแปลงอาคารชุดโดยใช้พื้นที่จอดรถไปก่อสร้างร้านค้า ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่มีที่จอดรถและต้องเสียค่าเช่าสถานที่ของบุคคลอื่นเพื่อใช้เป็นี่จอดรถ ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย โดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายนั้นต้องให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมีคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตดังกล่าวและบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายให้กับผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ในฐานะเป็นคู่กรณี ตามมาตรา ๕

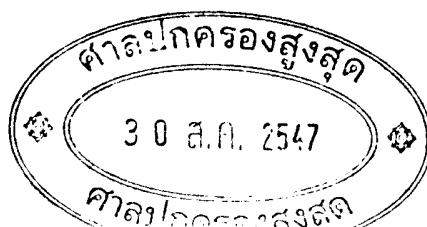

/ประกอบกับ...

ประกอบกับมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อยู่ในบังคับที่จะต้องอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง

๓. ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดหรือไม่ โดยที่มาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้การฟ้องคดีปกครองจะต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี หรือนับแต่วันที่พ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องขอต่อหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ หรือได้รับแต่เป็นคำชี้แจงที่ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า ไม่มีเหตุผลแล้วแต่กรณี เว้นแต่จะมีบทกฎหมายเฉพาะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีขอให้เพิกถอนใบอนุญาตก่อสร้างและดัดแปลงอาคารชุดที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งเป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ จึงต้องยื่นฟ้องภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดี ตามคำฟ้องผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ออกใบอนุญาตก่อสร้างและดัดแปลงอาคารชุดโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ จึงถือว่าผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ หรืออย่างช้าที่สุดคือวันที่ผู้ฟ้องคดีร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์คือวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๙ เมื่อผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองในประเด็นนี้เมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ จึงเป็นการยื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาตามที่กฎหมายกำหนด

ส่วนคำฟ้องที่ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดเชยค่าเสียหายจากการที่ผู้ฟ้องคดีต้องเข้าสถานที่ของบุคคลอื่นเพื่อใช้จอดรถอันเนื่องมาจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีนั้น เป็นคดีพิพาทตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยที่มาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้การฟ้องคดีตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) หรือ (๔) ให้ยื่นฟ้องภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีแต่ไม่เกินสิบปี นับแต่วันที่มิเหตุแห่งการฟ้องคดี ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้รู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีตั้งแต่วันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๓๖ หรืออย่างช้าที่สุดคือวันที่ผู้ฟ้องคดีร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์คือวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๓๙ การที่ผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้อง

/ต่อศาลปกครอง...

ต่อศาลปกครองเมื่อวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นกำหนด
ระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดี
ปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ เช่นกัน นอกจากนี้ ในการฟ้องคดีนี้ผู้ฟ้องคดีมีเจตนาเพื่อให้ตนเอง
มีที่จอดรถในอาคารชุด การฟ้องคดีจึงมิใช่เป็นการฟ้องเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวมและเหตุที่
ผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดก็มีเหตุจำเป็นอื่นที่ศาลปกครอง
จะรับไว้พิจารณาได้

สำหรับคำขอให้ศาลมีคำสั่งให้บริษัท วรรณท์ (ประเทศไทย) จำกัด รื้อห้อง
ที่ทำเป็นร้านค้าจำนวน ๖ ห้อง และจัดสร้างเป็นที่จอดรถดั้งเดิม อีกทั้งไม่ให้บริษัทดังกล่าว
เข้ามายุ่งเกี่ยวหรือดำรงตำแหน่งใดๆ ในนิติบุคคลอาคารชุดรามาลีฟวิงเพลส เป็นกรณีพิพาท
ระหว่างเอกชนกับเอกชนจึงเป็นคดีพิพาทในทางแพ่งไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษา
หรือมีคำสั่งของศาลปกครองตามมาตรา ๙ วรรคสอง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายจรัญ หัตถกรรม

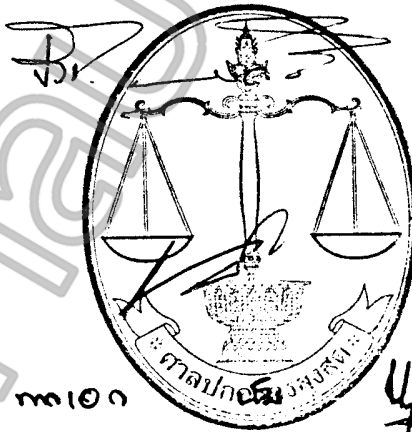
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายปรีชา พานิชวงศ์

รองประธานศาลปกครองสูงสุด

นายดำริ วัฒนสิงหะ

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม ศันสนาคม

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๓๑๐๐

4

นายหัสวุฒิ วิชิตวิริยกุล

ตุลาการศาลปกครองสูงสุด